

HET MONSTER VAN MEXICO

"Pfff, snikheet en saai, saai, saai. Als we nog lang in deze hitte blijven lopen, word ik schildpaddensoep," moppert Chillie tegen Timo. "We hadden beter in ons hotel kunnen blijven. Heerlijk in het zwembad afkoelen. Flesje fris drinken, tacochips smikkelen... Dát is nog eens een zonzvakantie. Maar nee, jij moest zo nodig een tocht door die droge, saaie woestijn maken. Stofwolken, dat is de enige actie hier." Timo laat zich niet uit het veld slaan door het gemopper van zijn vriend. Hij heeft juist een heel zonnig humeur. "Kruip eens uit je schild en kijk goed rond," lacht hij. "Het is hier prachtig. Moet je kijken: al die kleuren, dat lekkere zonnetje en die mooie zandhopen. Wie weet zien we nog wel allerlei dieren en beleven we een wild avontuur!" Chillie hoort het niet eens. Chagrijnig sjokt hij achter Timo aan, die enthousiast elke korrel zand in de woestijn op de foto zet. "Kijk Chillie, roept hij

enthousiast. "Achter ons zie je onze voetsporen in het zand. En kijk hier nou: een autowrak. Stoer man, daar wil ik in." Chillie kijkt verbaasd om zich heen. Een autowrak? denkt hij. Timo moet zijn zonnebril eens poetsen. Dat is een bar onder een palmboom! Mmm, ik heb wel zin in een frisse cactuscocktail. FLATS! "Hee, dat is zonde van mijn drankje," roept Chillie, terwijl hij de spetters uit zijn ogen wrijft. "Gaat het?" vraagt Timo bezorgd. "Je was ineens een beetje van de wereld. Daarom gooide ik snel wat water in je gezicht. Volgens mij is het veel te warm onder dat schild van jou." "Daarom wilde ik daar iets lekkers gaan drinken," wijst Chillie. Verbaasd ziet hij dat de bar ineens verdwenen is. "Je ziet dingen die er niet zijn," zegt Timo. "Een fata morgana heet dat. En de dingen die er wél zijn, zie je niet. Zoals die enorme cactus met schaduw daar. Kom op, we rusten daar even uit."

Even later zitten Timo en Chillie lekker in de schaduw. Chillie peutert met een cactusnaald zijn vieze nagels schoon. "Tjonge, dat zand gaat ook overal zitten," moppert hij. Timo luistert maar half. Hij broedt op een wild plan. "Chillie," zegt hij. "Wist jij dat je uit elke cactus sap kunt halen? Dat is een lekker zoet drankje. Zeker als je in de woestijn pauzeert. Als we nou eens met zo'n stekel de bast openhakken? Dan maken we onze eigen bar in deze oase." Chillie vindt het een geweldig plan. Hij springt meteen op en hakt er wild met de cactusnaald op los. De zweetdruppeltjes lopen al gauw over zijn schild. Maar hij geeft niet op. "Er zit beweging in," roept hij enthousiast. "Kijk, daar loopt al iets." Maar dan valt zijn mond open van schrik. Er loopt inderdaad iets, maar niet uit maar van achter de

cactus. Er komt een geweldig groot geschuopt monster op Chillie af. Bij elke stap dreunt de grond en krimpt Chillie verder in elkaar. Verstijfd van schrik ziet hij hoe het zwartgrijze dier langzaam maar zeker op hem afkomt. De grote klauwen graaien al naar zijn benen. De rode vlekken op zijn rug worden groter en groter. Het monster sluipt dicht- en dichterbij. Chillie wil zich omdraaien en wegrennen. Maar hij kan geen teen verroeren... Het monster spert zijn bek wagenwijd open. Help, daar past met gemak een schildpad in!

O nee, denkt Chillie. Het is een Gilamonster, het engste monster van Mexico! Hij vreet schildpadden met huid en haar op. Nog even, dan grijpt hij me met zijn klauwen en gooit me met één zwaai in zijn bek. Dan kauwt hij net zolang tot zijn gif door mijn hele lijf stroomt. Dan pas scheurt hij me in stukken, levend en wel! En loslaten? Ho maar! Dit monster laat never nooit niet los. Zijn kaken zijn oersterk en zijn gif verlamt meteen. Arme ik! "Timo, HELP!" hoort Chillie zichzelf schreeuwen.

Op datzelfde moment verdwijnen zijn poten al in de bek van het monster. Wild trapt Chillie tegen de kaken van het Gilamonster. Maar die lijkt dat helemaal niet te voelen! Chillie wil schreeuwen, maar er komt alleen een zielig piepje uit zijn keel. Hij wordt helemaal slap en het angstzweet loopt in zijn ogen. Dat was het dan, denkt hij nog. Dan wordt alles zwart voor zijn ogen. Chillie ziet en voelt niks meer. Maar hij hoort wel ineens: "HATSJOE!" Meteen daarna voelt hij natte spetters op zijn kop. Verbaasd doet hij zijn ogen open. Voor hem staat Timo te grijnzen. "Naar gedroomd, slaapkop?" "Wat, uh, welk, waar?" sputtert Chillie. "Was jij niet bang van dat monster? Hoe heb je hem weggejaagd?" Timo schudt van het lachen: "Het enige monster hier ben jij. Om je wakker te maken, heb ik mijn flesje water in je gezicht gegooid. Dat kwam in je neus. En als jij niest, wordt de hele woestijn wakker! Hier, ik heb voor jou sap uit de cactus gehaald. Proost, Chillie. Op ons zonnige avontuur!"